

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 218/2015
06. 05. 2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Б.Ц. из Н., чији је пуномоћник М.К., адвокат из Н., против туженог ЈП "Путеви Србије", са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Д.Р., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2663/14 од 10.09.2014. године, у седници већа одржаној 06.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2663/14 од 10.09.2014. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2663/14 од 10.09.2014. године одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 3205/13 од 21.03.2014. године исправљена решењем П1 3205/13 од 10.06.2014. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду туженог бр. VI 118-277 од 09.12.2009. године (став први изреке); одбијен је тужбени захтев тужиоца да га тужени врати на рад и призна му сва права из радног односа од тренутка пријема наведеног решења до тренутка враћања на рад и да му накнади трошкове парничног поступка (став други изреке), а ставом трећим обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 193.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13 – УС, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена чланом 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији се не указује на неку од битних повреда одредаба парничног поступка наведених у члану 407. став 1. тачка 2. ЗПП, док указивање на повреду из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП нема значаја, с обзиром да се ревизија не може изјавити из тог разлога.

Утврђено је да је тужилац почев од 03.07.2006. године био запослен код туженог на неодређено време, да је обављао посао инкасанта, да је био распоређен на рад на наплатној станици "...", да се дана 18.07.2009. и 19.07.2009. године тужилац није придржавао прописаних правила о начину поступања инкасанта приликом обављања послова наплате посебне накнаде за употребу пута или путног објекта, чиме је извршио повреду радне обавезе, да је у вези тога стручни сарадник аналитике туженог 13.11.2009. године, након прегледа извештаја видео надзора, поднео пријаву против тужиоца, да је тужиоцу 23.11.2009. године достављено упозорење у смислу члана 180. Закона о раду, на које се писмено изјаснио, те да је решењем туженог од 09.12.2009. године тужиоцу отказан уговор о раду позивом на отказни разлог из члана 179. тачка 2. Закона о раду.

На основу овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су закључили да су испуњени услови за отказ уговора о раду тужиоцу.

Правилником туженог о обављању послова наплате посебне накнаде за употребу пута или путног објекта бр. IV 953-03-2393 од 14.03.2008. године детаљно је уређено вршење наплате путарине у отвореном систему наплате и дужности инкасанта у току рада (члан 21. тачка 4. 2.2.2. и члан 25.). Тужилац је са садржином Правилника, па самим тим и својим дужностима и обавезама, био упознат с обзиром на неспорну чињеницу да му је Правилник уручен 01.04.2008. године, али је 18.07.2009. и 19.07.2009. године тужилац наплату путарине вршио супротно процедури рада и дужности инкасанта прописаним Правилником.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Из ових разлога налажење је и Врховног касационог суда да је тужилац учинио повреду радне обавезе утврђене општим актом и уговором о раду, односно анексом уговора о раду, па је правилна одлука туженог којом се тужиоцу на основу члана 179. тачка 2. Закона о раду отказује уговор о раду, јер је за то постојао оправдани разлог.

Неоснован је ревизијски навод који је тужилац истицао и у поступцима пред првостпеним и другостпеним судом, да је неблаговремена одлука туженог којом му је отказан уговор о раду, с обзиром да је у вези

повреде радне обавезе коју је наводно учинио 18.07.2009. године, пријава поднета тек 13.11.2009. године, иако је служба читавања видео надзора који је орган послодавца – туженог, с обзиром да је видео надзор укључен непрекидно, о поступању тужиоца имала сазнање истог дана – 18.07.2009. и 19.07.2009. године, из чега произлази да отказ уговора о раду није дат у законом прописаном року.

Одредбом члана 184. став 1. Закона о раду, прописано је да отказ уговора о раду из члана 179. тачка 1. – 6. тог Закона, послодавац може дати запосленом у року од 3 месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од 6 месеци од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа.

Дакле, цитирана законска одредба предвиђа субјективни рок (3 месеца) и објективни рок (6 месеци) у коме послодавац може дати запосленом отказ уговора о раду из члана 179. тачка 2. Закона о раду.

У конкретном случају, тужени је поштовао оба рока. Тужилац је повреду радне обавезе учинио 18.07.2009. и 19.07.2009. године, а решење о отказу уговора о раду тужени је донео 09.12.2009. године, што значи у оквиру (објективног) рока од 6 месеци. Поштован је и субјективни рок од 3 месеца. Почетак тог рока везује се за дан сазнања за чињенице које су основ за давање отказа. Наравно, овде закон подразумева сазнање за те чињенице не било ког органа послодавца, већ сазнање од стране директора или запосленог кога он овласти (члан 192. став 1. тачка 1. Закона о раду), јер је он лице које је овлашћено за давање отказа. Пријава против тужиоца да је извршио повреду радне обавезе поднета је 13.11.2009. године и то је дан сазнања у смислу члана 184. став 1. Закона о раду, за чињенице које су основ за давање отказа, па од тог дана до дана доношења решења о отказу прошло је 27 дана, из ког разлога је неосновано указивање тужиоца да је због непрекидно укљученог видео надзора тужени истог дана када је тужилац наводно учинио пропуст имао сазнање о поступању тужиоца.

Како је неоснован захтев тужиоца да се поништи решење о отказу уговора о раду неоснован је и захтев да суд обавезе туженог да врати тужиоца на рад и призна му права из радног односа. Ово зато што је постојање одлуке којом се утврђује да је запосленом незаконито престао радни однос услов, у смислу члана 191. Закона о раду, за враћање на рад запосленог и признање других права из радног односа која му припадају по закону.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија,
Миломир Николић,с.р.**